

(Kort bemærkning).

Chr. Christensen (Kr.F):

Jeg var næsten sikker på, at hr. Bernhard Baunsgaard ville reagere på denne udtalelse om god kunst, og jeg forstår det.

Jeg vil gerne sige, at det, jeg forstår ved god kunst, både er den kunst, vi kan lide, og den, vi ikke kan lide, men som måske netop ad den vej provokerer os til at åbne øjnene for ting, vi ikke tidligere har set. Derfor er den jo også positiv. Ser vi kunsten under den synsvinkel, kan vi fuldt ud tiltræde, at den får støtte, også når det drejer sig om det kgl. teater.

Men vi skal jo ikke afgøre, hvad der er god kunst. Det er der vel ingen der kan. Det kan en enkelt filmkonsulent heller ikke. Skulle han alligevel have truffet en afgørelse, der er af en sådan art, at den kan virke sårende, ensidig og krænkende på store dele af den danske befolkning, og tiltrædes den af filminstitutts bestyrelse, mener vi, at der bør være en appelinstans, og den mener vi bør være i folketinget.

Jeg vil gerne sige fru Mette Madsen tak for de bemærkninger, der kom til sidst. Det er måske netop den krumtap, hvorom arbejdet nu kan dreje sig i udvalget. Vi skal være meget positive med henblik på at nå et godt resultat.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (Kr.F):

At fordømmene lever i bedste velgående, står mig nu helt klart efter det, jeg her har hørt, idet hr. Bernhard Baunsgaard udtalte, at man kan vokse fra en skrædder til en helt. Det vil altså sige, en skrædder ikke kan være en helt. Det samme ser jeg også i den debat, der har været her om kultur og kunst, hvor man hele tiden vender tingene på hovedet. Kultur vokser nu engang af folket, og kunsten udspringer af kulturen og ikke omvendt. Den, der én gang for alle kan modbevise dette, vil jeg gerne høre her og nu.

(Kort bemærkning).

Ejler Koch (S):

Når jeg blander mig i denne debat, er det, fordi jeg nok føler, at den ordning, som kulturministeren foreslår med at få kammeradvokaten ind i billedet, bevæger sig meget

på kanten af, hvad der er muligt inden for grundlovens grænser.

Sådan en ordning har vi nemlig haft tidligere, nemlig de såkaldte trykkefrihedsforordninger fra 1810 og 1814, hvor bøger og tidsskrifter, 24 timer før de blev offentliggjort, skulle afleveres til politimesteren, og så skulle politimesteren godkende, om de kunne offentliggøres. Hovedkernen i grundlovens § 77 var netop at forbyde den slags ordninger og gennemføre, at ansvaret for den slags ting skulle være et efterfølgende ansvar, der ikke skulle gøres gældende af offentlige myndigheder, men af de uafhængige domstole. Derfor vil jeg nok advare lidt mod at lave den slags ordninger.

Ministeren for kulturelle anliggender (Nathalie Lind):

Jeg må først have lov at udtale en dyb beklagelse af, at det ikke er muligt for de tilstedeværende ordførere eller medlemmer at finde ud af, at det i denne sag er som kulturminister, jeg udtaler mig. Nu har jeg gentagne gange måttet høre på, at man ikke har været i stand til at sondre. Arbejdsområdet er stort nok, men der er alligevel så megen forskel, at man skulle kunne finde ud af, hvornår det var det ene og det andet.

Når vi nu går ind på et andet område, hvor hr. Ejler Koch føler sig foranlediget til at trække de store, om jeg må sige, dramatiske håndbevægelser og udtalelser frem og taler om trykkefrihedsforordninger etc., så kan jeg ikke sige andet, end at det forekommer mig i højeste grad overdrevet. Det, der er tale om, er: ethvert menneske må, inden det træffer en beslutning, have adgang til at rådføre sig med den højeste sagkundskab, der findes. Det har naturligvis også filminstitutts bestyrelse i dag. At man så yderligere skulle gøre dette, at bestyrelsen, stadig stående frit over for, hvilken beslutning den ville træffe, blev pålagt som en art forsigtighedsregel, fordi der kan være kontroversielle emner, altid at indhente en sådan erklæring, hvis der var tvivl, kan jeg ikke se har noget som helst med indgreb i trykkefrihed, censur eller andet at gøre. Jeg henviser til — men det vil jo fremgå af fortrykket, og så vil man kunne studere det — at jeg ganske klart — det er fjerde gang, jeg nu gentager det — siger, at det, det drejer sig om, er, hvorvidt en på grundlag af et forelagt